

ת"פ 36567/12/15 - מדינת ישראל נגד כמאל טהה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 36567-12-15 מדינת ישראל נ' טהה

בפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד בני ליבסקינד
כמאל טהה
ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

המאשימה

נגד
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. כפי שתואר בכתב האישום, הנאשם הינו שכן של המתלון, בשכונת שועפאט בירושלים. ביום 20.11.15 בסביבות השעה 15:30, החל ויכוח בין אחותו של המתלון לבין קרוב משפחה של הנאשם. בתגובה, קילל הנאשם מחלון ביתו את האחות. בעקבות זאת, יצא המתלון מביתו וקרא לנאשם לצאת גם הוא, על מנת לברר עמו מדוע קילל את אחותו. הנאשם יצא מביתו כשהוא מצוין בסכין שאורך להבה כשלושים ס"מ, ניגש למתלון ודקר אותו בצד ימין של גבו. כתוצאה מהדקירה, נגרם למתלון חתך באורך 5 ס"מ ובעומק 7 ס"מ, אשר הגיע עד לריאה וגרם להימוטורקס ודימום פעיל בריאה.

3. ביום 12.7.16 הוריתי, מבלי להביע עמדה, על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן.

הנאשם בן 41, נשוי ואב ל-4 ילדים בגילאי 3 עד 11. הוא תשיעי מבין 11 ילדים, להורים אשר התגרשו לפני כ-15 שנה. לדברי הנאשם, למרות שהוא מתגורר בסמוך לבני משפחתו, הקשר עמם רופף. שירות המבחן התרשם, כי מדובר במשפחה מורכבת ובעלת קשיים רבים, וציין בהקשר זה את דבריו של הנאשם, כי שלושה מאחיו היו מעורבים במהלך חייהם בפלילים וריצו עונשי מאסר. הנאשם עצמו, סיים 7 שנות לימוד והוא אינו יודע קרוא וכתוב. לדבריו, הוא נשר מהמסגרת הלימודית בשל בעיות בריאותיות וכן על רקע המשבר שיצרו גירושיו של הוריו. עד למעורבותו בעבירה הנוכחית, עבד מספר שנים במאפייה (אשתו של הנאשם אינה עובדת).

כן ציין שירות המבחן, כי אחד מילדיו של הנאשם נפגע לפני מספר שנים בראשו והוא זקוק לטיפול רפואי רציף. אשתו של הנאשם, אינה מחזיקה בתעודת זהות ישראלית וכפועל יוצא אין ביכולתה לנוע בחופשיות וליווי הבן לטיפולים מתבצע על ידי הנאשם.

בהתייחסו לעבירות בהן הורשע, שלל הנאשם בפני שירות המבחן את ביצוע המעשים. הנאשם הציג עצמו כקורבן וטען, כי הוא שהותקף על ידי המתלונן. כן שלל בעייתיות כלשהי בהתנהלותו ולא אפשר לבחון את מעורבותו החוזרת בעבירות אלימות (בעברו של הנאשם שתי הרשעות בעבירות סמים ואלימות ובנוסף הוא ממתין לגזר דין לאחר שהורשע בתיק אלימות בבית משפט השלום בירושלים). בהמשך לכך, ציין שירות המבחן כגורמי סיכון את התרשמותו, שהנאשם מטיל אחריות ואשמה על אחרים והוא אינו רואה את חלקו; את העובדה, שהנאשם מתקשה להכיר בנקודות חולשה באישיותו ובהתנהגותו הבעייתית; ואת העובדה, שהנאשם מתקשה לשמור על איפוק ונוטה להגיב באופן אימפולסיבי ולא שקול במצבים שנחווים על ידו כמלחיצים, מתסכלים ופוגעים בכבודו העצמי, מבלי לחשוב על ההשלכות האפשריות של התנהגותו זו.

בסיכומי של התסקיר, צוין, כי לנוכח הכחשתו המוחלטת של הנאשם את המעשים בהם הורשע והשלכתם על הקורבן עצמו, מתקשה שירות המבחן לספק תמונה על הגורמים והמניעים שעמדו בבסיס מעורבותו של הנאשם בעבירה הנוכחית, כמו גם בעבירות אלימות קודמות שהנאשם הורשע בביצוען. הערכת שירות המבחן היא, כי בשלב זה, הנאשם אינו בשל ומתאים להשתלב בהליך טיפולי.

4. בפתח טיעוניו לעונש, הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו של הנאשם: ביום 12.7.98 הורשע הנאשם בבית משפט השלום בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, והוטל עליו מאסר על תנאי למשך ששה חודשים. ביום 7.12.03 הורשע בעבירה של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, והוטל עליו מאסר על תנאי למשך 4 חודשים (במוצג ת/1). בנוסף, ביום 23.3.16 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של תקיפה ואיומים (ת"פ 278-11-14 שלום י-ם) (התיק קבוע ליום 15.1.17 לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות) (במוצג ת/2). בעניין זה, הדגיש ב"כ המאשימה, כי העבירה באותו תיק בוצעה ביום 4.4.14 וכתב האישום הוגש בחודש נובמבר 2014, ומכאן, שהאירוע נשוא כתב האישום דנן התרחש בזמן שהליך פלילי תלוי ועומד נגד הנאשם בבית משפט השלום (האירוע דנן התרחש ביום 20.11.15). בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לכך, שבמהלך האירוע שהתרחש ביום 4.4.14 איים הנאשם בדקירה בסכין.

5. בהתייחסו לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, טען ב"כ המאשימה, כי הפגיעה במתלונן הייתה פגיעה מסכנת חיים, וציין, כי לאחר אשפוזו הראשון של המתלונן, הוא אושפז בשנית בעקבות סיבוך שנגרם מהפציעה. מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הפנה ב"כ המאשימה למיקום הדקירה בחלל בית החזה, באמצעות סכין "אימתנית" ובעומק של 7 ס"מ, כך ש"סנטימטרים ספורים לכאן או לכאן והתוצאה הייתה חמורה בהרבה" (בע' 134 ש' 2-6).

6. בהציגו פסקי דין התומכים בעמדתו, טען ב"כ המאשימה, כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות סכין היא הטלת עונשי מאסר ממושכים, וכי במקרה דנן, מתחם הענישה ההולם עומד על 4 עד 12 שנות מאסר. על רקע עברו הפלילי של הנאשם והעובדה שהנאשם ביצע את העבירה דנן לאחר שהוגש נגדו כתב אישום בבית משפט השלום בירושלים בגין

אירוע תקיפה אחר, טען ב"כ המאשימה, כי מלבד הצורך בהרתעת הרבים נדרשת גם הרתעת הנאשם, ובהקשר זה, הפנה גם לכך שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו.

משכך, ביקש להטיל על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

7. ב"כ הנאשם ביקש ליתן משקל לנסיבות חייו של הנאשם, ובפרט, להיותו אב לארבעה ילדים אשר אחד מהם סובל מנכות, והנאשם הינו בעל תפקיד דומיננטי בטיפול בו, בהיותה של האם תושבת שטחים ללא תעודת זהות ישראלית. בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם לעדותו של המתלונן, אשר הכחיש שנדקר ע"י הנאשם, וטען, כי יש להתחשב בכך ש"האינטרס הפרטי שלו [של המתלונן], כולל משפחתו, הוא לא להחמיר בעונשו של הנאשם" (בע' 135 ש' 1-2). בהקשר זה, הדגיש ב"כ הנאשם את היותם של הנאשם והמתלונן שכנים, ואת העובדה, שמאז שחרורו של הנאשם (למעצר בית בשכונת עיסאווייה) לא נרשם כל אירוע חריג בין המשפחות. מעבר לכך, הפנה לעובדה שהמתלונן מתפקד כיום באופן רגיל ולא נגרמה לו נכות.

אשר למתחם הענישה ההולם, טען ב"כ הנאשם, כי המתחם שביקשה המאשימה מחמיר יתר על המידה והוא אינו הולם את נסיבות המקרה. בעניין זה, הפנה לגזרי דין בהם הוטלו עונשים קלים יותר מהעונש שביקשה המאשימה, בנסיבות שלטענתו הן חמורות יותר מהמקרה דנן. משכך, ביקש לקבוע מתחם שנע משה חודשי עבודות שירות עד שנתיים מאסר ולנהוג בנאשם במידת הרחמים.

בסוף טיעוני ההגנה, ביקש הנאשם מבית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי הקשה ובנכות של בנו ובהיותו המלווה היחיד של הבן לטיפולים רפואיים.

דין

8. במלאכת גזירת הדין, נצעד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה, המבטא את "עקרון הגמול": "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (ר' בסעיף 40ב לחוק).

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

9. בית המשפט העליון הדגיש לא אחת את החומרה שבעבירות של שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט, כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. עבירות אלה, לא רק פוגעות בערכים של שלמות הגוף וקדושת החיים, אלא הן פוגעות גם בתחושת הביטחון של הציבור, וכדברי כבוד השופט ס' ג'ובראן, "המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל" (ע"פ 2721/11 מ"י נ' אוהיון, ניתן ביום 3.9.12, בפסקה 37). לנוכח היקפה המתרחב של התופעה של פתרון סכסוכים בכוח הזרוע והנשק, הדגיש בית המשפט העליון, כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע את אלו הפונים "ליישב סכסוכיהם" על ידי נטילת החוק לידיהם, וזאת בדרך של החמרה בענישה. כך נקבע בפסקי דין רבים,

"כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה" (ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.11.13, בפסקה 20). וראו גם דבריו של כבוד השופט צ' זילברטל, "על הצורך לעקור מן השורש את 'תת-תרבות הסכין', תוך הפעלת אמצעי ענישה אשר ישמשו הרתעה לרבים מפני נקיטה באמצעים אלימים כדי לנהל סכסוכים". לדבריו, צורך זה, "מקבל משנה תוקף כאשר מדובר בנקיטה באמצעים אלימים העלולים לגרום לפציעות קשות ביותר, כמו במקרה שלפנינו, ואף לתוצאות קטלניות" (ע"פ 4813/15 פלאח נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.3.16, בפסקה 11).

יצוין, כי המחוקק קבע רף ענישה של עשרים שנות מאסר בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, וחמש שנות מאסר בגין העבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק.

10. במקרה דנן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת, זאת בשים לב לטיב הנשק בו השתמש הנאשם - סכין - שאמנם אינה בגדר "נשק חם", אך עדיין, פוטנציאל הנזק הטמון בה הוא קטלני, וראו הדברים שנאמרו בע"פ 5476/13 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.12.13): "לדקירת אדם בסכין, ולנגזרותיה, שומה להשיב במענה עונשי כואב ומוחשי. בחיי אדם עסקינן" (שם, בפסקה 8). הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה דנן, בו הצטייד הנאשם בסכין שלהבה באורך 30 ס"מ וכיוון את הדקירה לפלג הגוף העליון של המתלונן, בו מצויים איברים חיוניים (המתלונן נדקר בצד הגב העליון, בעומק 7 ס"מ).

יתר על כן, בשים לב לזמינות הסכין, ש"היא נשק קר השווה לכל נפש, המצוי בכל מטבח, וככל שייחם המזג כך יונף הנשק הקר, בקלות ובקלות דעת" (ע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.1.08, בפסקה ה(1)), נראה, כי גם הפגיעה באינטרס השמירה על הסדר הציבורי ותחושת הביטחון, הינה קשה, ומחייבת ענישה מרתיעה.

מדיניות הענישה הנוהגת

11. במסגרת הטיעונים לעונש, כל צד הציג בפניי פסיקה התומכת, לשיטתו, במתחם העונש ההולם לו הוא טוען.

12. ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 2988/14 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן ביום 26.1.15) במסגרתו הודה המשיב במסגרת הסדר טיעון, בדקירת אדם בבטנו באמצעות סכין, במהלך קטטה בין צעירים בני שתי משפחות שונות. כתוצאה מהדקירה היה המתלונן בסכנת חיים ונגרמו לו נזקים חמורים ובלתי הפיכים, ובכללם עיוורון, בצקת מוחית וקשיים מוטוריים שונים. בית המשפט המחוזי הטיל על המשיב 48 חודשי מאסר ובית המשפט העליון החמיר בעונשו והעמידו על שש שנות מאסר, בציינו, כי אילו היה יושב בערכאה ראשונה, אפשר שהיה מטיל עונש מאסר ממושך יותר. המשיב באותו מקרה היה בגיר והייתה זו הרשעתו הראשונה בפלילים. הוא לקח אחריות על מעשיו ובין המשפחות נעשתה "סולחה".

בע"פ 4641/12 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.11.13) התרחש עימות בין המערער ושני נאשמים נוספים לבין שניים אחרים. לאחר העימות, הגיע המערער עם הנאשמים האחרים למקום מגורי המתלוננים, כשהוא מחזיק בסכין,

וסטר לאחד מהם. לאחר מכן, המערער והנאשמים הנוספים התנפלו על המתלון השני, הכו ובעטו בו, ואז דקר המערער את המתלון באמצעות הסכין שהחזיק, מספר פעמים בחזה, בבטן, בזרוע ובירך. כתוצאה מהדקירות, נותח המתלון ואושפז למשך שמונה ימים. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר של 60 חודשים שהטיל בית המשפט המחוזי, והעמידו על 48 חודשים. זאת, לנוכח הליך השיקום "הראוי לשבח" שעבר המערער מאז מאסרו ובשים לב לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות (בן 18.5). בהקשר זה, ציין בית המשפט העליון גם את הסכמתה של המדינה להפחתה בעונש מכוח שיקולים אלה.

בע"פ 2225/11 **מדינת ישראל נ' גלאם** (ניתן ביום 6.5.12), דובר בדקירה של אדם בחזה ובבטן העליונה באמצעות סכין, על רקע קטטה קודמת, במהלכה נדקרו קרובי משפחתו של המשיב. המשיב ואחרים ממשפחתו חשדו שהמתלון ובני משפחתו הם האחראים למעשה, ועל רקע זה נורו יריות לעבר דירתו של המתלון, ויום לאחר מכן, הגיע המשיב לדירתו של המתלון כשהוא מצויד בסכין וניסה לפתות את המתלון לצאת מביתו. המתלון סרב והמשיב הסתובב כביכול לצאת מהבניין, אך מיד חזר לדירה ודקר את המתלון שתי דקירות בבטן העליונה. כתוצאה מהמעשה נגרמו למתלון חתכים ודימום, והוא נותח ואושפז למשך מספר ימים. לאחר הפעלת מאסר על תנאי של 12 חודשים שהיה תלוי נגד המשיב, הטיל עליו בית המשפט המחוזי 48 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הדגיש את העובדה שהמעשה נעשה לאחר תכנון מקדים ומדויק, ואת הרשעותיו הקודמות של המשיב בעבירות אלימות, ומצא להחמיר בעונשו חרף גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה (כבן 18.5), והעמידו על עונש כולל של 66 חודשי מאסר.

13. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 5984/15 **מדינת ישראל נ' פואקה** (ניתן ביום 9.11.15), שם העמיד בית המשפט העליון את עונשו של המשיב - אשר דקר מספר פעמים אדם שלדבריו פגע בכבודה של אשתו - על 10 חודשי מאסר במקום ששה חודשי עבודות שירות שהטיל בית המשפט המחוזי. במסגרת שיקוליו, התחשב בית המשפט העליון בנסיבותיו האישיות "המאוד מיוחדות" של המשיב ובכך שעקב תקלה הוא החל לבצע את עבודות השירות. יצוין, כי באותו מקרה המתלון אושפז בבית החולים ליום אחד ולא נגרם לו נזק רפואי בעקבות האירוע. כן יצוין, כי המשיב הורשע על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) לחוק, עבירה שעונשה המרבי עומד על 14 שנות מאסר (כאמור, העונש בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א) לחוק, בה הורשע הנאשם דנן, עומד על 20 שנה).

בע"פ 8274/14 **מדינת ישראל נ' אבו ראס** (ניתן ביום 12.6.14) דקר המשיב את חברו בגבו, באמצעות סכין מטבח גדולה, בעת שהחבר עבד בתחנת דלק בשעת ערב מאוחרת. כתוצאה, נגרמו לחבר חמישה פצעי דקירה, שניים מהם עמוקים, והוא אושפז בבית חולים. בית המשפט העליון החמיר בעונשו והעמידו על 24 חודשי מאסר, במקום 18 חודשי מאסר שהוטלו בבית המשפט המחוזי. באותו מקרה היה המשיב חרש אילם, ללא עבר פלילי והביע חרטה על מעשיו.

14. לבסוף, אזכיר, כי בבואנו לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, העיקרון המנחה הוא, "**לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות מעשים הדומים בנסיבותיהם**" (ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טגבה**, ניתן ביום 13.8.13, בפסקה 10). על רקע דברים אלה, יש לבחון את העונשים שהוטלו בפסקי הדין שהובאו לעיל בשים לב לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן, ובכלל זה, להשתלשלות שהובילה לדקירה, למידת התכנון שקדמה לה, ולחומרת הפציעה שנגרמה. כפי שנאמר בע"פ 8/16 **חירי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.8.16): "**בעבירות מסוג**

זה קיים מנעד רחב של מתחמי ענישה ועונשים" (שם, בפסקה 14).

15. ניתן להקיש לענייננו מע"פ 607/07 סאלם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.5.07), שם דובר בתגרה שניצתה בין שני רוכלים של דוכנים לממכר כעכים הסמוכים זה לזה, כאשר עובר אורח ניגש לדוכן של המתלונן על מנת לרכוש ממנו כעך. המערער, הציע ללקוח את אחד הכעכים, וכתוצאה פרצה תגרה, במהלכה שלף המערער מכיס מכנסיו סכין מתקפלת, הצליח להשתחרר מאדם אחר שתפס בו, רכן מעל המתלונן שהיה שרוע על הגב ובניסיונו השני נעץ את הסכין סמוך לליבו של המתלונן, ולאחר מכן בעט בו. למתלונן נגרם פצע עמוק שכלל פגיעה בריאה והוא אושפז למשך שלושה ימים. בשים לב לגילו הצעיר של המערער בעת המעשה (טרם מלאו לו תשע עשרה שנים) והיותו ללא עבר פלילי, העמיד בית המשפט העליון את המאסר בפועל על 24 חודשים, במקום 30 חודשים, וזאת אף שדובר ב"דקירה לא קלה, מחמת סכסוך של מה בכך - התלהטות יצרים אלימה שלא במקומה".

במסגרת פסק הדין, התייחס כבוד השופט א' רובינשטיין למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות שעניין שלפית סכין כאמצעי לפתרון סכסוכים: "סקירה חטופה של פסיקה מגלה סדרי גודל של עונשים בעבירות דקירה מעין זו שבפנינו הנעים סביב שתי שנות מאסר בפועל, בצירוף ענישה על תנאי - פעמים מעלה ופעמים מטה. מובן כי יש משמעות לסעיף ההרשעה, לנסיבות המעשה - כגון יחיד או חבורה, להכנה או היעדרה, למספר הדקירות, לתוצאות הדקירות, לנסיבות האישיות וכדומה ... עם זאת המגמה הכוללת, בחינת טיפול במכת מדינה, היא החמרה. נדרשנו לכך בע"פ 7159/06 אלכריאף נ' מדינת ישראל (טרם פורסם): 'הסכינאות היא מכת מדינה. אין שם שם אחר לכנותה'. יש אפוא מקום להציב את הדרישה והגמול במקום בולט (באותו ענין הוטלו 28 חודשי מאסר בפועל, לרבות בעבירת איומים). נמצא גם מקרים, אולי לא רבים, של ענישה חמורה באורח משמעותי מזה; במקרה בו דקר המערער דקירות רבות, לא ב'שליפה' אלא בכוונת מכוון, שעה שתיקים נוספים היו תלויים ועומדים נגדו (ע"פ 7924/05 אבו דעוף נ' מדינת ישראל, לא פורסם), הושתו עליו חמש שנות מאסר. בתיקים המתאימים יתכן גם רף כזה" (ההדגשה שלי - א' כ') (שם, בפסקה ו(4)).

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק)

16. כאמור, במקרה דנן, בטרם יצא מביתו כדי להתעמת עם המתלונן, הצטייד הנאשם בסכין שאורך להבה 30 ס"מ. מכאן, שקדם תכנון למעשהו של הנאשם (סעיף 40ט(א)(1) לחוק). מבחינת חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות (סעיף 40ט(א)(2) לחוק), ניתן לראות, כי הנאשם היה המבצע היחיד.

17. מבחינת הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק), אך מקרה הוא, שמעשיו של הנאשם לא הובילו לתוצאה חמורה בהרבה מזו שבסופו של דבר התרחשה. אמנם, דובר בדקירה אחת, אך בשים לב ללהב הסכין (30 ס"מ), לעוצמת הדקירה (בעומק של 7 ס"מ), ולעובדה שהיא כוונה לפלג הגוף העליון של המתלונן, בו מצויים איברים חיוניים, ברור, כי הדקירה הייתה עלולה לגרום לתוצאה קטלנית. כאמור, בפועל, הנזק שנגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(4) לחוק) הוא חתך באורך 5 ס"מ ובעומק 7 ס"מ, אשר הגיע עד לריאה של המתלונן וגרם להימוטורקס ודימום פעיל בריאה. בנוסף, לאחר אשפוזו הראשון של המתלונן, הוא אושפז בשנית בעקבות סיבוך שנגרם מהפציעה. יצוין, כי לא נגרמה לנאשם נכות כלשהי בעקבות האירוע.

18. **הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה** (סעיף 40ט(א)(5) לחוק) היא ריב שפרץ בין אחותו של המתלונן לבין הנאשם: לאחר שאחותו של המתלונן קראה לבנה לחזור לבית, קילל בנו של הנאשם את בנה, ובתגובה, אמרה לו האחות "שאלוהים יסלח לך". אז, קילל הנאשם מחלון ביתו את האחות, ובעקבות זאת, יצא המתלונן מביתו וקרא לנאשם לצאת גם הוא, על מנת לברר עמו מדוע הוא קילל את אחותו. הנאשם, הצטייד בסכין ויצא לרחוב, שם דקר את המתלונן.

נראה, כי בחירתו של הנאשם להשתמש בסכין בגין עניין של מה בכך, על רקע ביטוי שפתיים שלא נשא חן בעיניו, מהווה נסיבה לחומרה. כפי שציין כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ 8242/13 מוראד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.5.14), תופעה שכיחה היא, כי "סכסוך בין משפחות, שכנים, חברים או מי שנפגשו באקראי במועדונים, סכסוך שלעיתים קרובות הוא בעניין של מה בכך, של כבוד מדומה וכיוצא בזה, והוא מתלקח במהירות לכלל אלימות, ולא אחת - תודה לאל לא בנידון דידן - מגיעים לכלל אסון ושכול" (שם, בפסקה י"א). מכאן, שישנה חשיבות יתרה בהרתעת הרבים עת עסקין באירועים מסוג זה (בתוך המתחם).

מתחם הענישה ההולם

19. כאמור, ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה של 4 עד 12 שנות מאסר בפועל וב"כ הנאשם, לעומתו, טען, כי יש לקבוע מתחם שנע בין ששה חודשי עבודות שירות עד שנתיים מאסר. בשים לב לכל הפרמטרים שמנתי לעיל, אני מוצא לקבוע מתחם שנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר.

למען הסדר הטוב אציין, כי בנסיבות המקרה לא מתקיימים שיקולים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש, כאמור בסעיף 40 לחוק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

20. הנאשם בן 41, נשוי ואב ל-4 ילדים. בהתייחסו לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו (סעיפים 40יא(1) ו-(2) לחוק), ביקש ב"כ הנאשם להתחשב במצבו הרפואי של אחד מילדיו של הנאשם, והציג מסמכים רפואיים מהם עולה, כי בהיותו בגיל שנה וחצי נחבל הבן בראשו. בנוסף, בשנת 2012 חווה הילד אירוע של פרכוס ובשנת 2014 נמצא כי הילד זקוק לחינוך מיוחד. בעניין זה, ישנן ג' דבריו של הנאשם, כי בהיותה של האם תושבת שטחים ללא תעודת זהות ישראלית, הנאשם הוא היחיד אשר מלווה את הילד לטיפולים רפואיים. בהתאם לאמור בתיקון 113, אני מוצא בכך משום גורם להקלה מסוימת בעונשו של הנאשם. כן נתתי דעתי לתקופת מעצרו של הנאשם (מיום 10.12.15 עד ליום 15.3.16) ולכך שהנאשם נמצא מאז במעצר בית מלא.

21. בצד האמור, ישנה העובדה, שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו (סעיף 40יא(4) לחוק) והוא עומד על טענתו, כי כלל לא תקף את המתלונן. לדברי שירות המבחן, הנאשם שלל בעייתיות כלשהי בהתנהלותו והוא מתקשה להכיר בנקודות חולשה באישיותו. בהקשר זה, יש לציין גם את עברו הפלילי של הנאשם בעבירות סמים (בשנת 1998) ואלימות (עבירת תקיפה ואיומים בשנת 2003) (סעיף 40יא(11) לחוק), אשר יש בהן להעיד על נטייתו לפתור את

בעיותיו באמצעים אלימים.

יתר על כן, ביום 23.3.16 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה נוספת של תקיפה ואיומים, אותה ביצע ביום 4.4.14 (כאשר כתב האישום הוגש בחודש נובמבר 2014): במהלך ריב שפרץ בין הנאשם לבין חברו לעבודה במאפייה, דחף הנאשם את העובד וכן איים עליו באמצעות שפכטל, כי ישבור את שיניו וכי ידקור אותו באמצעות סכין. כאשר ניסה עובד אחר להפריד בין השניים, שפך עליו הנאשם כוס קפה.

22. עולה, כי לא רק שהאירוע דנן הוא אירוע שלישי במספר בו מורשע הנאשם בעבירת אלימות, אלא שהוא גם בוצע שעה שהליך פלילי תלוי ועומד נגדו בבית משפט השלום, בגין עבירה של תקיפה ואיומים. יש באמור להצביע על כך, שהנאשם מתקשה להפנים את הפסול בהתנהגותו והסתבכויותיו הקודמות לא היוו גורם מרתיע עבורו. בפרט, טיבו של האירוע התלוי נגד הנאשם בבית משפט השלום, כמו גם של האירוע דנן, מחזקים את התרשמותו של שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה לשמור על איפוק ונוטה להגיב באימפולסיביות במצבים שנחווים על ידו כמתסכלים ופוגעים בכבודו העצמי. כל אלה, מעלים חשש של ממש להישנות התנהגות עבריינית נוספת בעתיד ומצדיקים החמרה בענישתו של הנאשם לשם הרתעתו.

23. ואחרון, ב"כ הנאשם טען, כי יש "לכבד" את רצונם של המתלונן ואמו, לשמור על יחסי שכנות תקינים עם הנאשם (כאמור, השניים חזרו בהם במהלך המשפט מדבריהם המפלילים במשטרה כנגד הנאשם). ברם, כפי שקבע בית המשפט העליון בנושא דומה, "**אכן, וכפי שבא-כוח הנאשמים אמר, בני המשפחה הנצים השלימו ואף ערכו סולחה ביניהם. אך אין לכך משקל רב, שכן השיקול העיקרי של ענישה במקרים מעין אלה הוא השמירה על שלום הציבור והרתעה מפני ביצוע עבירות מסוג זה**" (ע"פ 2129/00 **מדינת ישראל נ' עלי** (ניתן ביום 6.7.00)). נראה, כי הדברים עולים ביתר שאת במקרה דנן, בו אין מדובר במעידה חד פעמית של הנאשם זה וזהו לו מקרה שלישי בו בחר בכוח הזרוע.

לא למותר לציין כאן, כי במהלך המשפט ניכר היה, שאמו של המתלונן חוששת מהנאשם, כמו גם המתלונן, אשר סרב להציג מסמכים רפואיים ואף טען שהוא כלל לא נדקר. יתר על כן, בבית המשפט הושמעו על ידי אחיו של הנאשם דברים חריפים כלפי הרופא שהגיע להעיד מטעם התביעה.

גזירת העונש

24. אשר על כן, לאחר שנתתי את דעתי למכלול השיקולים, אני מוצא להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל של 42 חודשים בניכוי ימי מעצרו (מיום 10.12.15 עד ליום 15.3.16).
- ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ויורשע עליה.

מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך

תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של החזקת סכין, ויורשע עליה.
ג. פיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלונן
לפי פרטים שתמסור התביעה.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפונית, רמלה, ביום 25.12.16 בשעה 09:00,
כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים:
08-9787336, 08-9787377.

המזכירות תמציא העתק לשירות המבחן.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תשע"ז, 06 נובמבר 2016, בפומבי.